

แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง
ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552

**MOTIVATION FOR SELECTING TO PLAY PETANQUE OF THE PLAYERS
UNDER THE PETANQUE SPORT CLUB IN BANGKOK METROPOLIS IN 2009**

ธเนศ สังข์คร *

เทเวศร์ พิริยะพฤษ์ **

นำชัย เลวัลย์ ***

Tanes Sangkron *

Tawate Piliyapoen **

Namchai Lewan ***

Abstract

The purpose of this research was to study and compare the motivation for selecting to play petanque of the players under the petanque sport clubs in Bangkok Metropolis in 2009. The sample, chosen by cluster random sampling, consisted of 400 petanque players (200 males and 200 females). A questionnaire constructed by the researcher with reliability of .88 which developed from a questionnaire concerning with Participation motivation in sport questionnaire created by Kunat Pithapornchaikul (2549: 71). The data were then analyzed in terms of frequency, percentage, mean, standard deviation, and t-test. The results were as follows:

1. The overall motivation for selecting to play petanque of the players under the petanque sport clubs in Bangkok Metropolis in 2009 was at high level.

2. Compared means of the motivation for selecting to play petanque of the players under the petanque sport clubs in Bangkok Metropolis in 2009.

2.1 Motivation for selecting to play petanque of the players under the petanque sport clubs in Bangkok Metropolis in 2009 between male and female players was not significantly different.

2.2 Motivation for selecting to play petanque of the players under the petanque sport clubs in Bangkok Metropolis in 2009 between youth players (lower than 25 years of age) and adult players (25 years of age and over) were statistic significantly different at .05 level.

Keyword : motivation, petanque

* บัณฑิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้วิจัย

** รองศาสตราจารย์ ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประธานควบคุมปริญาานิพนธ์

*** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรรมการควบคุมปริญาานิพนธ์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของ นักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 กลุ่มตัวอย่างเป็น นักกีฬาในสังกัด ชมรมกีฬาเปตองต่าง ๆ ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน แยกเป็นนักกีฬาชาย จำนวน 200 คน และ นักกีฬาหญิง จำนวน 200 คน ได้มาโดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งเขต (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้พัฒนาจากแบบสอบถามอิทธิพลของลักษณะเป้าหมายใส่สัมฤทธิ์ที่มี ต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของนักกีฬาระดับอุดมศึกษา ของ คุณันต์ พิธิพรชัยกุล (2549: 71) มีความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .88 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการ แจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.) และทดสอบสมมุติฐานโดยใช้สถิติที่ (t-test Independent) ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขต กรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552

2.1 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขต กรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 พบว่า ระหว่างนักกีฬาชาย และนักกีฬาหญิง มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเปตอง ไม่แตกต่างกัน

2.2 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขต กรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 พบว่า ระหว่างนักกีฬาระดับเยาวชน และ นักกีฬาระดับประชาชน มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเปตอง แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : แรงจูงใจ, กีฬาเปตอง

ภูมิหลัง

กีฬาเปตองเป็นกีฬาที่สมเด็จพระเจ้า “แม่ฟ้าหลวง” (สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี) ทรงโปรด ดังที่ จันท์ โพยหาญ (ไพบูลย์ บุญแทน. 2531: 2-3; อ้างอิงจาก จันท์ โพยหาญ. 2530: 15) ได้กล่าวไว้ว่า ในปี ค.ศ. 1979 สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ได้ทรงเสด็จเยี่ยมราษฎรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นาย จันท์ โพยหาญ ได้นำลูกเปตองขึ้นถวาย โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ได้ทรง ออกกำลังกายเพื่อให้เกิดพลานามัยสมบูรณ์ สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีทรงสนพระทัย ได้นำมาเล่นใน หมู่พระวงศ์ญาติและผู้ติดตาม เมื่อครั้งเสด็จเยี่ยมราษฎรที่จังหวัดสกลนคร ทรงจัดให้มีการแข่งขันกีฬาเปตองขึ้น และพระองค์ทรงร่วมทีมเข้าแข่งขันด้วย มีผู้สมัครเข้าแข่งขัน 80 ทีม ประกอบไปด้วยทีมทหาร ทีมตำรวจตระเวน ชายแดน ทีมข้าราชการในจังหวัดสกลนคร พ่อค้า และประชาชน ฯลฯ แต่ละทีมมีผู้เล่นทีมละ 3 คน จากการเข้าร่วมการแข่งขันของสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีครั้งนี้เองทำให้วงการกีฬาเปตองตื่นตัว เป็นแรงกระตุ้น ให้วงการกีฬาเปตองของประเทศไทยได้รับความนิยมน้อย่างแพร่หลาย (วาสนา คุณณาภิสิทธิ์. 2550: 9 ; อ้างอิง

จาก สมจิตร ทองประดับ. 2530) ทั้งนี้ เพราะพระองค์ทรงช่วยเผยแพร่กีฬาเปตองอย่างต่อเนื่อง ตามจังหวัดหรือภาคต่าง ๆ ที่พระองค์เสด็จเยี่ยมราษฎร พระองค์ท่านก็ทรงร่วมการแข่งขันทุกครั้ง ฝีพระหัตถ์ของพระองค์ในการทรงเปตอง เป็นที่ยอมรับว่าอยู่ในขั้นดีเยี่ยม และทุกครั้งที่ทรงแข่งขันมักจะเป็นมือเข้า หรือมือแก้เกม พระองค์ทรงโปรดกีฬาเปตองมาก บางครั้งทรงรับสั่งว่า “ เปตองเป็นยาวิเศษสำหรับฉัน ” ด้วยเหตุนี้นักกีฬาเปตองทั่วประเทศจึงให้สมญานามกีฬาเปตองนี้ว่า “ กีฬาสมเด็จพระเจ้า ”

เมื่อนำมาวิเคราะห์ถึงคุณประโยชน์ที่ได้รับ จากวิธีการต่าง ๆ ที่ใช้ในการเล่นกีฬาเปตอง เช่น การยืน การเดิน การก้ม การเงย การเหวี่ยงแขน การย่อ การนั่ง สิ่งเหล่านี้ล้วนช่วยส่งเสริมสุขภาพร่างกาย ให้มีความแข็งแรงทั้งสิ้น นอกจากนั้นการเล่นเปตองยังเป็นการฝึกสายตา ฝึกประสาทให้แม่นยำ ฝึกการวางแผนการคิด และตัดสินใจ และยังเป็นส่วนช่วยในเรื่องของการมีมนุษยสัมพันธ์ สร้างความสามัคคีที่ดีต่อกันในหมู่คณะ และบุคคลทั่วไป กีฬาเปตองสมัยต้น ๆ ที่มีผู้นำเข้ามาเผยแพร่ ในประเทศไทย มีกฎกติกาการเล่นที่ไม่ยุ่งยาก เข้าใจง่าย วิธีการเล่นก็ไม่ซับซ้อน และเมื่อได้สัมผัสวิธีการเล่นแล้วในเกมการเล่นยังช่วยสร้างประสบการณ์ด้านต่าง ๆ เช่น การเป็นผู้นำและการเป็นผู้ตามที่ดี เป็นผู้มีน้ำใจนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย และยังช่วยให้เกิดความอดทนต่อสภาพดินฟ้าอากาศ และช่วยฝึกสมาธิอีกด้วย (บำรุง รอดกร. 2542: 2)

ในปัจจุบันกีฬาเปตองนิยมเล่นกันอย่างแพร่หลายทั้งในประเทศ และต่างประเทศ สำหรับประเทศไทยมีการจัดการแข่งขันในรายการต่าง ๆ มากมาย เช่น การแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย จะมีนักกีฬาของสถาบันต่าง ๆ ทั้งภาครัฐ และเอกชน เข้าร่วมการแข่งขัน กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยก็เปิดโอกาสให้เยาวชนเข้าร่วมการแข่งขัน และอีกหลาย ๆ รายการ

เนื่องจากการจัดการแข่งขันอย่างต่อเนื่อง และมีนักกีฬา เข้าร่วมการแข่งขันเพิ่มขึ้น จึงมีการก่อตั้งชมรมกีฬาเปตองขึ้นอย่างถูกต้องเป็นทางการในหลาย ๆ พื้นที่ของในประเทศไทย เช่น ชมรมที่ทำการจดทะเบียนกับทางสมาคมกีฬาเปตองแห่งประเทศไทย เป็นชมรมที่มีที่ตั้งที่แน่นอน และมีสมาชิกของชมรมต่าง ๆ มากมาย ทั้งระดับเยาวชนและระดับวัยต่าง ๆ ที่เป็นสมาชิกของชมรมนั้น ๆ ดังที่ เทเวศร์ พิริยะพูนท์ (2529: 10) ได้กล่าวว่า “องค์ประกอบที่จะทำให้ให้นักกีฬาคนใดคนหนึ่งสามารถเล่นกีฬาได้ดี ในกีฬาแต่ละประเภทมีองค์ประกอบที่สำคัญแตกต่างกันไป ผู้ฝึกสอนที่ฉลาดควรให้ความสนใจและศึกษาในรายละเอียดต่าง ๆ ของแรงจูงใจที่มีผลกระทบต่อความสามารถของนักกีฬา แรงจูงใจมีบทบาทสำคัญในกลุ่มเด็ก เยาวชนและประชาชนที่จะช่วยส่งเสริมให้บุคคลเหล่านั้นได้พัฒนาสุขภาพตั้งแต่เยาว์วัย แรงจูงใจจึงเปรียบเสมือนกระแสให้ความสนใจในกลุ่มบุคคลและประชาชนได้มีความต้องการที่จะเล่นกีฬาไฝหาความสำเร็จในเชิงกีฬา” สอดคล้องกับ สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2539: 25) ที่กล่าวว่ามนุษย์ทุกคนเมื่อต้องการกระทำกิจกรรมใด ๆ ให้เกิดความสำเร็จจำเป็นจะต้องมีแรงจูงใจ การที่นักกีฬายืนตั้งใจฝึกซ้อม หรือพยายามเล่นอย่างเต็มความสามารถในขณะที่แข่งขัน ต้องมีแรงจูงใจเป็นเหตุสำคัญ แรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญในการกระตุ้นให้นักกีฬาตื่นตัวในขณะที่ฝึกซ้อมและการแข่งขันบางคนต้องการที่จะให้ร่างกายมีสัดส่วนที่ดีก็เป็นแรงจูงใจให้มีการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ และยังมีแรงจูงใจที่สำคัญอีกหลายด้าน สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจที่จะศึกษาค้นคว้าถึงแรงจูงใจที่เป็นสาเหตุสำคัญต่อการตัดสินใจเล่นกีฬาเปตอง โดยเชื่อว่าการศึกษาในครั้งนี้ จะทำให้ได้ข้อมูลในการพัฒนากีฬาเปตองให้มีประสิทธิภาพต่อไป

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อแสวงหาข้อค้นพบว่าแรงจูงใจในด้านต่าง ๆ ว่าด้านใด ที่เป็นองค์ประกอบ หรือเป็นสาเหตุที่สำคัญ ที่จะส่งผล กระตุ้น และชักจูงให้บุคคลทั่วไป และนักกีฬามือสมัครใจ และเลือกเล่นในกีฬาเปตอง ซึ่งครู ผู้ฝึกสอน และผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการจูงใจให้ผู้ที่มีความสนใจเลือกเล่นในกีฬาเปตองแพร่หลายเพิ่มมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นข้อมูลพื้นฐานและเป็นประโยชน์สำหรับ ผู้ฝึกสอนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการบริหารและพัฒนาการกีฬาเปตองให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 จำแนกตามเพศ และจำแนกตามสถานภาพในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้ทราบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 และเป็นแนวทางให้แก่กีฬา ผู้ฝึกสอน ครูพลศึกษา และบุคคลที่เกี่ยวข้องนำไปใช้เป็นข้อมูลในการวางแผนเพื่อส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาเปตองต่อไป

สมมุติฐานในการวิจัย

1. นักกีฬาเพศชายกับนักกีฬาเพศหญิง จะมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองแตกต่างกัน
2. นักกีฬาระดับเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี กับนักกีฬาระดับประชาชน ที่มีอายุ 25 ปีขึ้นไป มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองแตกต่างกัน

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 72 ชมรม รวมทั้งสิ้น 2,160 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

โดยการใช้ตารางกำหนดขนาดประชากรและกลุ่มตัวอย่างของ เครจซี่ และมอร์แกน (เทเวศร์ พิริยะ พุฒนท์. 2545: 128; อ้างอิงจาก Krejcie; & Morgan. 1970. n.d.) ที่ประชากร 2,200 คน ได้ จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น จำนวน 327 คน แต่ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 400 คน จำแนกเป็นเพศชาย 200 คน และจำแนกเป็นเพศหญิง 200 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งเขต (Cluster Random Sampling) แล้วเลือกกลุ่มตัวอย่างชมรมละ 20 คน จำนวนทั้งสิ้น 20 ชมรม โดยแบ่งเป็น นักกีฬาเพศชายจำนวน 10 คน

และนักกีฬาเพศหญิง จำนวน 10 คน และใน 10 คน ของทั้งนักกีฬาเพศชาย และนักกีฬาเพศหญิง จะแบ่งเป็น นักกีฬาระดับเยาวชน จำนวน 5 คน และนักกีฬาระดับประชาชน จำนวน 5 คนรวมทั้งสิ้น ชมรมละ 20 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ แบ่งเป็นดังนี้ คือ
 - 1.1 เพศ จำแนกเป็น
 - 1.1.1 ชาย
 - 1.1.2 หญิง
 - 1.2 สถานภาพ แยกเป็นดังนี้ คือ
 - 2.1.1 นักกีฬาระดับเยาวชนอายุต่ำกว่า 25 ปี
 - 2.1.2 นักกีฬาระดับประชาชนอายุ 25 ปีขึ้นไป
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 มี 2 ด้าน
 - 2.1 แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation)
 - 2.2 แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้พัฒนามาจากแบบสอบถามแบบสอบถามอิทธิพลของลักษณะเป้าหมายไม่สัมฤทธิ์ที่มีต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของนักกีฬาระดับอุดมศึกษา ของ คุณันต์ พิธิพรชัยกุล (2549: 71) รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก ข เพื่อใช้เป็นแบบสอบถามแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

- ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Check List)
- ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร แบบสอบถามวัดแรงจูงใจนี้มีทั้งหมด 30 ข้อ สามารถวัดได้ 2 ด้านคือ
 1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) มี 15 ข้อ
 2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) มี 15 ข้อ
- ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง มีลักษณะแบบปลายเปิด (Open-Ended)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือไปยังผู้จัดการสนามชมรมกีฬาเปตองต่าง ๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร
2. นำแบบสอบถามไปสอบถามนักกีฬาเปตองตามชมรมต่าง ๆ ในกรุงเทพมหานครที่เลือกเล่นกีฬา

เปตอง โดยผู้วิจัยเก็บรวบรวมด้วยตนเอง

3. นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ถูกต้องและทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามแล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับดังนี้

1. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามมาแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

2. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 2 หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.) และนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบความเรียง

มีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยมีระดับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเปตองของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร มีค่าคะแนนดังนี้

มากที่สุด	5
มาก	4
ปานกลาง	3
น้อย	2
น้อยที่สุด	1

นำข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 2 หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับของความคิดเห็น โดยแปลความหมายเปรียบเทียบกับเกณฑ์ (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2550: 69)

มากที่สุด	4.50 – 5.00
มาก	3.50 – 4.49
ปานกลาง	2.50 – 3.49
น้อย	1.50 – 2.49
น้อยที่สุด	1.00 – 1.49

3. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเปตองของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร ระหว่างเพศชายและเพศหญิงโดยทดสอบค่าที (t-test Independent) เพื่อทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 1

4. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเปตองของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร ระหว่างสถานภาพของนักกีฬาเปตอง

4.1 นักกีฬาระดับเยาวชน ที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี

4.2 นักกีฬาระดับประชาชน ที่มีอายุ 25 ปี ขึ้นไป

โดยทำการ ทดสอบค่าที (t-test Independent) เพื่อทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 2

5. นำข้อมูลจากแบบสอบถาม ตอนที่ 3 นำมาสรุปและนำเสนอเป็นความเรียง

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นนักกีฬาเปตองที่เลือกเล่นกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 ทั้งหมด 400 คน แยกเป็นเพศชาย จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 50 เพศหญิง จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 50

2. คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552

พิจารณาเป็นแรงจูงใจภายใน และภายนอก ได้ดังนี้

2.1 แรงจูงใจภายใน ในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 โดยรวม มีแรงจูงใจภายใน อยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.09 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.46

2.2 แรงจูงใจภายนอก ในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 โดยรวมมีแรงจูงใจภายนอก อยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.47

3. คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 แยกตามตัวแปร

3.1 แยกตามเพศ คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรม กีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 แยกเป็นรายด้าน คือ แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) โดยรวมนักกีฬาเพศชาย มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.11 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.44 และนักกีฬาเพศหญิง มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.07 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.48 และแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) โดยรวมนักกีฬาเพศชาย มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.90 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.48 และนักกีฬาเพศหญิง มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.91 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.46

3.2 แยกตามสถานภาพ คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรม กีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 แยกเป็นรายด้าน คือ แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) โดยรวมนักกีฬาระดับเยาวชน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.14 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.44 และนักกีฬาระดับประชาชน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.03 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.47 และแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) โดยรวม นักกีฬาระดับเยาวชน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.03 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.43 และนักกีฬาระดับประชาชน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.78 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.47

4. เปรียบเทียบ คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 นักกีฬาเพศชาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.44 และนักกีฬาเพศหญิง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.99 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.45 เมื่อทำการเปรียบเทียบ พบว่า ระหว่างนักกีฬาเพศชาย และนักกีฬาเพศหญิง มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเปตอง ไม่แตกต่างกัน

5. เปรียบเทียบ คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของ นักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 นักกีฬาระดับเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.09 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.42 และนักกีฬาระดับประชาชนที่มีอายุ 25 ปี ขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.91 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.45 เมื่อทำการเปรียบเทียบ พบว่า ระหว่าง นักกีฬาระดับเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี กับ นักกีฬาระดับประชาชนที่มีอายุ 25 ปี ขึ้นไป มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากการศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 สามารถ อภิปรายผลได้ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน และ แรงจูงใจภายนอก

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 ในด้านแรงจูงใจภายใน โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักกีฬาเปตอง มีความชอบในกีฬาเปตองที่ตนเองเล่นและมีความสุขเพลิดเพลินเมื่อได้เล่นในกีฬาเปตอง ซึ่งอันเนื่องมาจากรูปแบบวิธีการเล่นและเกมการแข่งขันมีความสนุกสนานน่าสนใจและยังเป็นกีฬาที่ฝึกเล่นได้โดยง่าย อุปกรณ์ก็มีไม่มาก สามารถเล่นได้เกือบทุกสถานที่ ในเกมการเล่นก็ให้ความสุขเพลิดเพลินแล้วยังช่วยในการผ่อนคลายความเครียดอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับที่ สิทธิโชค วรานุสันติกุล (2546: 182) ได้กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจภายใน หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดภายในตนเอง มีผลทำให้คนเราแสดงพฤติกรรมออกไปเพราะรักหรือชอบที่จะทำอย่างนั้นจากใจจริง ดังนั้นเมื่อนักกีฬามีต้องการกระทำเพื่อสนองความต้องการของตนเอง ซึ่งเกิดจากแรงกระตุ้นภายในร่างกายและจิตใจ โดยเชื่อว่าสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะเป็นสื่อที่ช่วยพัฒนาในด้านทักษะความสามารถได้อย่างเต็มที่ทำให้ผลที่ตามมาคือการทำหน้าที่กีฬาประสบความสำเร็จได้ไม่ยาก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 ในด้านแรงจูงใจภายนอก โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักกีฬาเปตอง ชอบที่จะพบปะผู้คนในสังคมมากขึ้น และชอบในกลุ่มของสมาชิกที่เล่นกีฬาเปตองด้วยกัน ในการเล่นกีฬาเปตองนั้น ก็ส่งผลให้ผู้เล่นมีสุขภาพที่ดีและก็ยังเป็นสื่อในการเข้าสังคม การมีมนุษยสัมพันธ์กับผู้อื่นทำความรู้จักกับผู้คนในสังคมได้มากยิ่งขึ้น เป็นสิ่งหนึ่งที่มนุษย์ทุกคนต้องการ กีฬาเปตองก็เป็นกีฬาอีกชนิดหนึ่งซึ่งช่วยเพิ่มความสัมพันธ์ที่ดีต่อบุคคลอื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ ถวิล เกื้อกุลวงศ์ (2528: 94 – 114) ที่ได้แบ่งแรงจูงใจตามลักษณะความต้องการ ในด้านของสังคม ไว้ว่า เนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์สังคม จึงต้องมีการติดต่อสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน มีการอยู่ร่วมกันเพื่อจะได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคม และได้รับการยกย่อง การที่บุคคลติดต่อสัมพันธ์กันนั้นมีใช้เพื่อมิตรภาพเพียงอย่างเดียว หากแต่ต้องการให้ผู้อื่นยอมรับศรัทธาและเชื่อถือได้ และพบว่าแรงจูงใจภายในมีค่าเฉลี่ยมากกว่าแรงจูงใจภายนอก เนื่องจากนักกีฬาเปตองส่วนมากให้ความสำคัญกับแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก เช่น เลือกเล่นในกีฬาเปตองเพราะมีความสุขชอบในกีฬาเปตองมากกว่าการเล่นกีฬาเปตองเพราะต้องการรายได้ และสิ่งตอบแทน ซึ่งสอดคล้องกับ

เฟลด์แมน (Feldman, 2001: 121) ให้ความหมายของแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) ว่าเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกอันเนื่องมาจากความสนใจหรือความมีคุณค่าที่มีในสิ่งนั้น มากกว่าการแสดงพฤติกรรมเพื่อมุ่งหวังในรางวัลบางอย่างหรือตัวเงิน เช่น การตกปลา เนื่องจากความสุขเมื่อได้ทำ แต่ไม่ใช้การตกปลาเพื่อยั้งชีพ

2. เพศ

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 ในด้านแรงจูงใจภายใน โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก และมีแรงจูงใจไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐาน ข้อที่ 1 ที่ว่า นักกีฬาเพศชายกับนักกีฬาเพศหญิง จะมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง แตกต่างกัน ซึ่งพบว่านักกีฬาเปตองเพศชาย และนักกีฬาเปตองเพศหญิงให้ความสำคัญกับการเล่นกีฬาเปตองเพราะมีความชอบในกีฬาเปตอง ที่ตนเองเล่นและต้องการพบปะผู้คน ในสังคม มีความชอบในกลุ่มสมาชิกที่เล่นกีฬาเปตองด้วยกัน กีฬาเปตองเป็นกีฬาที่เล่นได้ทุกเพศทุกวัยและเป็นเกมกีฬา ที่ใช้การฝึกฝนกับตนเอง โอกาสประสบความสำเร็จจึงเกิดขึ้นได้ไม่ยาก ดังนั้นแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองทั้งเพศหญิงและเพศชายจึงไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิเชิต เมืองนาโพธิ์ (2534: 29) ที่กล่าวว่าในยุคปัจจุบันนี้ มุมมองของการแข่งขันกีฬาของผู้หญิงได้เปลี่ยนแปลงไปมากแล้ว จากการที่ผู้หญิงได้เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาระดับชาติ ได้ชี้ให้เห็นว่า ผู้หญิงมีสิทธิ เท่าเทียมกันกับผู้ชายในการแข่งขันกีฬา และสอดคล้องกับ วีรชาติ สมใจ (2550: บทคัดย่อ) ที่กล่าวว่าเพศชายและเพศหญิง มีพฤติกรรมการออกกำลังกายไม่แตกต่างกัน เนื่องจากนักเรียนนักศึกษาเป็นวัยที่กำลังเจริญเติบโต ดังนั้นพฤติกรรมการออกกำลังกายของนักเรียนนักศึกษาจะเป็นรูปแบบของการเล่นกีฬา หรือการออกกำลังกายเพื่อให้สนุกสนานและการเข้ากลุ่มเพื่อนที่มีความสนใจในกิจกรรมที่เหมือนกัน และสอดคล้องกับ ชาญยุทธ รัตนมงคล (2552: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเบสบอลของนักกีฬาเบสบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 พบว่า นักกีฬาเบสบอลเพศชายและเพศหญิง เมื่อทำการเปรียบเทียบโดยรวมมีแรงจูงใจไม่แตกต่างกัน

3. สถานภาพ

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 ในด้านแรงจูงใจ โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากพบว่านักกีฬาที่มีสถานภาพแตกต่างกันมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเปตอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐาน ข้อที่ 2 ที่ว่า นักกีฬาระดับเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี กับนักกีฬาระดับประชาชน ที่มีอายุ 25 ปีขึ้นไป มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง แตกต่างกัน นักกีฬาที่มีสถานภาพหรือระดับอายุที่ต่างกัน มักจะมีพฤติกรรมความสนใจ ความต้องการแสดงออกที่ต่างกัน ในนักกีฬาเปตองที่มีระดับอายุต่ำกว่า 25 ปี จะมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเปตองในด้านความต้องการประสบความสำเร็จ และต้องการพัฒนาทักษะให้มีประสิทธิภาพในกีฬาเปตองมากกว่า ในนักกีฬาที่มีระดับอายุตั้งแต่ 25 ปี ขึ้นไป ในวัยนี้ จะให้ความสำคัญในการแข่งขันน้อยกว่า จะเน้นในด้านของสังคม การพบปะผู้คน และสุขภาพความปลอดภัยในการออกกำลังกาย จึงทำให้นักกีฬาระดับเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี กับนักกีฬาระดับประชาชน ที่มีอายุ 25 ปีขึ้นไป มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับ กฤตพรต บุญโรจน์. (2552: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 ระหว่างเยาวชนที่

เล่นเทนนิสในสังกัดโรงเรียน กับเยาวชนที่เล่นเทนนิสในสังกัดสโมสร แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

จากการศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 มีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

ผู้ฝึกสอนและ ผู้ที่เกี่ยวข้องควรปลูกฝังแรงจูงใจในการเล่นกีฬาจากภายในมากกว่าการปลูกฝังแรงจูงใจในการเล่นกีฬาจากภายนอก สร้างและส่งเสริมแรงจูงใจภายในให้มากขึ้นรวมถึงการสนับสนุนให้เยาวชนและผู้ใหญ่หันมาสนใจในกีฬาเปตองให้มากขึ้น ผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ สามารถนำไปใช้เป็นประโยชน์ในการพัฒนางานการกีฬาเปตองต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจของนักกีฬาเปตอง ที่เข้าร่วมการแข่งขันรายการต่าง ๆ
2. ควรมีการสำรวจความคิดเห็นจากผู้ปกครองเกี่ยวกับการส่งเสริมการเล่นกีฬาเปตอง
3. ควรมีการศึกษาแรงจูงใจของผู้ฝึกสอนและผู้ตัดสินกีฬาเปตองที่เข้าร่วมการแข่งขันในรายการต่าง ๆ

บรรณานุกรม

- กฤตพรต บุญโรจน์. (2552). แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ปี พ.ศ. 2551. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- คุณัตว์ พิรพรชัยกุล. (2549). อิทธิพลของลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของนักกีฬาระดับอุดมศึกษา. วิทยานิพนธ์ ปร.ด. (วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา). ชลบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- ชาญยุทธ รัตนมงคล. (2552). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2550). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บำรุง รอดกร. (2542). ระดับทักษะของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในกรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.
- ถวิล เกื้อกุลวงศ์. (2528). การจูงใจเพื่อผลงาน. นครปฐม: โรงพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์.
- เทเวศร์ พิริยะพจนท์. (2529). หลักการฝึกกีฬาว่ายน้ำ. กรุงเทพฯ: สยามบรรณาการพิมพ์.

- เทเวศร์ พิริยะพจน์ท์. (2545). การวิจัยทางพลศึกษา. กรุงเทพฯ: คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิชิต เมืองนาโพธิ์. (2534). เอกสารประกอบการสอนวิชา พล 437 จิตวิทยาการกีฬา. ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ไพบุลย์ บุญแทน. (2531). การสร้างแบบทดสอบกีฬาเปตอง. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.
- วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. (2538). กีฬาสมเด็ยัย่า. วารสารสุขศึกษา พลศึกษา และนันทนาการ. 21(2 – 3): 5 - 32.
- วีรชาติ สมใจ. (2550). พฤติกรรมการออกกำลังกายของนักเรียนนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการ การอาชีวศึกษา อุตรธานี ปีการศึกษา 2550. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- สมจิตร ทองประดับ. (2530). การเล่นกีฬาเปตอง. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แพรวพิทยา.
- สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2539). เอกสารประกอบการสอนจิตวิทยาการกีฬา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สิทธิโชค วรานุสันติกุล. (2546). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- Feldman, R.S. (2001). **Social Psychology**. 3rd ed. New Jersey: Prentice-Hall, Inc.